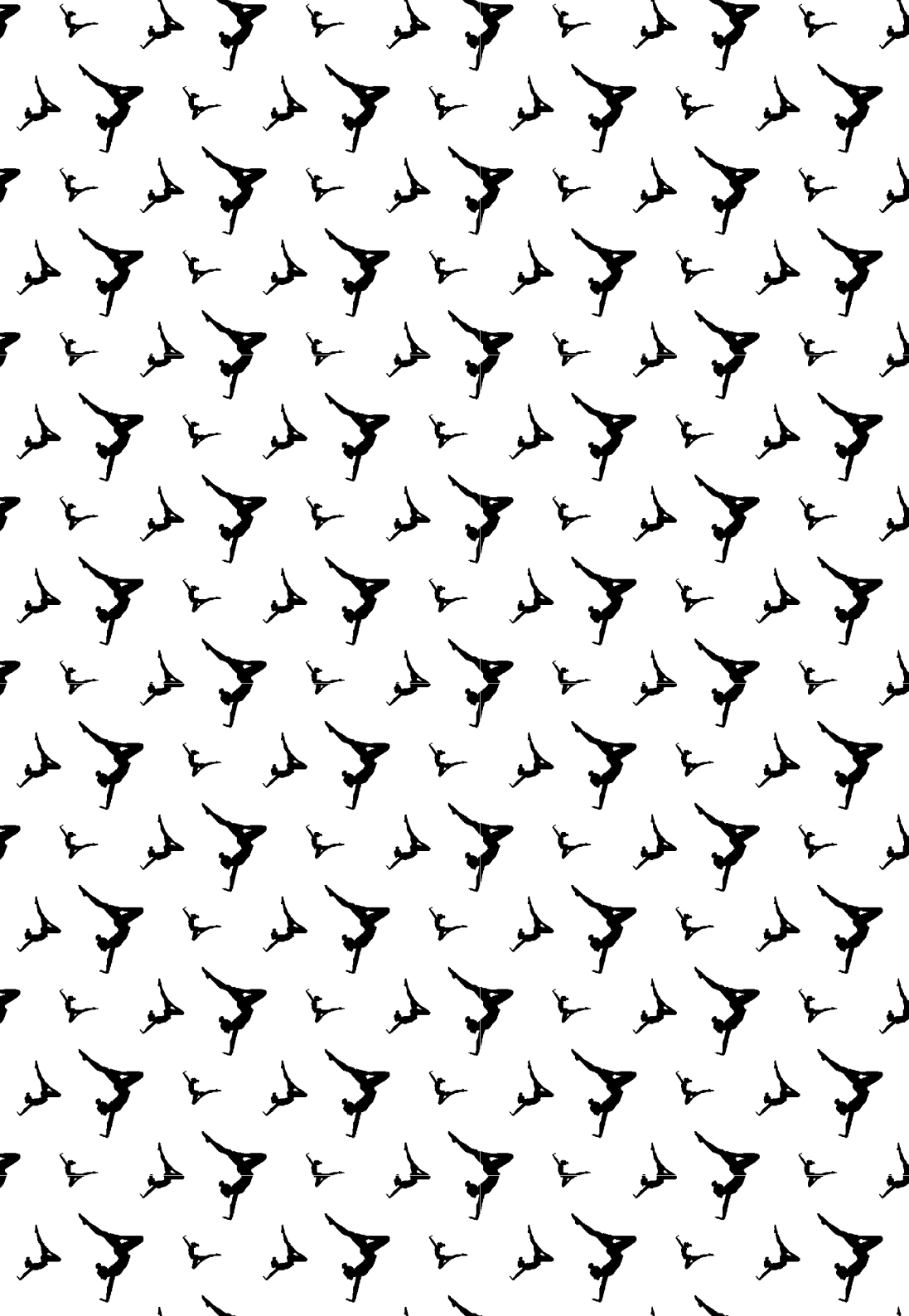

RIVAAL

RIVAAL

SIMONE KORTSMIT

Voor Eva ♥

Mentale gezondheid gaat boven sport.

– Simone Biles, Amerikaans turnster,
op de Olympische Spelen in Tokio

In deze reeks verschenen eerder:

Nikki op turnkamp

Teamspirit

Gymroddels

Finalekriebels

Twist

Podiumplek

Medailleregen

Simone Kortsmid

Rivaal

© 2023 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York

Foto's: Mieke Bakker

Omslagontwerp: Studio Clavis

Trefw.: turnen, vriendschap, geheimen, faalangst, zelfvertrouwen

NUR 283

ISBN 978 90 448 4876 2

D/2023/4124/119

Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

www.simonekortsmid.nl

DE DAG VAN DE GYMCUP

Zief dagboek,

Ik ben zo moe. Vannacht heb ik heel lang wakker gelegen. Zoals steeds de laatste tijd. Maar ik kon gewoon niet slapen.

Vanmiddag is het zover. Mijn hele lijf doet pijn als ik eraan denk. Ik voel me nu al misselijk. Hoe ga ik dit ooit doen? Hoe overleef ik vandaag zonder mezelf compleet voor gek te zetten? Zonder dat iedereen teleurgesteld is in mij?

Ik wil nog maar één ding.

Naar huis!

Nikki

X

MEI

De stortbui is voorbij, maar de geur van regen hangt nog in de lucht als Nikki voor de turnzaal van haar fiets stapt. Ze bekijkt haar shirt en wrijft over haar legging. Hij is niet eens zo nat geworden. Maar goed dat ze onderweg heeft geschuild, toen het water plots met bakken uit de hemel kwam. Als ze naar de fietsenstalling loopt, hoort ze Marijke al nog voor ze haar ziet.

‘Hé Nik!’ roept haar beste vriendin. Ze steekt kort haar hand op. Met een zwierige zwaai pakt ze haar turntas uit de fietsmand.

Nikki schuift haar fiets in het zilvergrijze rek naast die van haar.

‘Wel een beetje opschieten. We zijn al laat,’ zegt Marijke.

‘Weet ik,’ zucht Nikki. ‘Stomme regen.’ Ze doet de fietsketting om haar achterwiel en frame. Het sleuteltje blijft steken en wil niet omdraaien. Ze rammelt aan het slot.

‘Lukt het? O, ik heb echt zin om te turnen vandaag. En jij?’

Nikki zegt niks. Ze focust zich op het slot, dat nu eindelijk meewerkt. Maar in plaats van opluchting te voelen, slaakt ze opnieuw een diepe zucht. Ze komt omhoog en kijkt recht in het fronsende gezicht van Marijke.

‘Wat heb jij nou?’

‘Niks,’ antwoordt Nikki. ‘Ik ben alleen zo gestrest. Ik was al te laat, want ik moest nog oefenen voor de eindmusical op school. Ik kon mijn leertjes niet vinden. En toen ging het ook nog eens regenen. En dan dit ... dit ... rotslot.’ Ze schopt tegen het achterwiel van haar fiets.

‘Wat kan jou dat slot schelen. En de regen. En al die andere stom-

me dingen. Dat maakt nu toch allemaal niks meer uit. Je mag weer lekker turnen!' Marijke glimlacht van oor tot oor. Ze pakt Nikki's arm en trekt haar met zich mee. 'Zo laat zijn we nou ook weer niet. En anders moet de coach maar wachten. Ik bedoel ... Jij bent wel zijn sterturnster, hè?' Ze lacht en slaat een arm om Nikki heen.

'Sterturnster, jaja,' mompelt Nikki.

'Niks te jaja,' antwoordt Marijke. 'Het is gewoon zo. Leon is nog echt niet vergeten wie tijdens de vorige wedstrijd goud scoorde.' Ze kijkt Nikki indringend aan. 'Dat. Was. Jij!' Ze spreekt elk woord overdreven langzaam uit en priemt daarbij met haar wijsvinger in Nikki's borst. 'Dus. Wat ik maar wil zeggen.' Nikki voelt hoe ze haar stevig vastpakt bij haar arm. 'Jij mag best een keer te laat komen. Wij mogen best een keer te laat komen. Want ik, als jouw allerbeste vriendinnetje, mag dat natuurlijk ook.' Ze grinnikt.

Nikki schudt haar hoofd en lacht met Marijke mee. Maar ze voelt zich vanbinnen nog steeds niet blij. Eigenlijk vindt ze de opmerking van Marijke helemaal niet grappig. Lief dat haar bff haar zo probeert op te beuren, maar Nikki wordt er juist onrustig van. En onzeker.

Op de toestelkampioenschappen laatst had ze inderdaad drie medailles. Maar het had niet veel gescheeld of ze was als laatste geëindigd.

Marijke moest eens weten.

Was het toen begonnen? Of eerder? Misschien al in de tijd dat ze last had van groeipijnen, en haar lichaam plots niet meer wist wat het moest doen?

Nikki weet het niet precies.

Kon ze de laatste weken maar terugspoelen. Als een film. En alles nog een keer beleven. Alle trainingen. De wedstrijd. Dan zou ze goed opletten waar het verkeerd was gegaan.

Ze lopen het sportcentrum binnen en Nikki haalt diep adem. De geur van gymzaal prikkelt in haar neus. Normaal gesproken vindt ze dit heerlijk en krijgt ze er energie van. Maar vandaag kan ze de onrust die door haar aderen raast niet van zich afschudden.

Ogenblikkelijk is ze bang dat het zenuwachtige gevoel deze hele training bij haar zal blijven.

Net als op de vorige training.

En de trainingen dáárvor.

2

De training is al begonnen als Nikki en Marijke de turnzaal binnenkomen. Ze gooien hun tassen in een hoek bij de deur. Op hun tenen rennen ze zo stil mogelijk naar de grote blauwe vloer. Daar zijn hun teamgenoten bezig met de warming-up. Nikki vindt een plekje tussen Ling en Jill in. Marijke gaat tegenover haar zitten, naast Lotte. Nikki doet alsof ze de frons op het gezicht van de coach niet ziet. Ze spreidt haar benen. Haar romp buigt ze over haar linkerbeen en ze voelt hoe haar spieren zich oprekken. Daarna herhaalt ze de beweging aan de rechterkant. Tot slot buigt Nikki opnieuw voorover en legt haar bovenlichaam plat op de vloer.

‘Zie je nou wel,’ fluistert haar bff. ‘Ik zei het toch. Leon is niet boos. Jij bent zijn sterturnster.’ Ook zij buigt voorover. Hun hoofden liggen nu vlak bij elkaar. ‘Ik heb trouwens groot nieuws.’

Nikki kijkt op. ‘O?’

‘Ik krijg een beugel.’

‘Echt?’

Haar vriendin knikt enthousiast. ‘Volgende week. Er zijn al foto’s gemaakt. En ik heb ook al moeten happen in van die smurrie. Dat is zodat ze een afdruk hebben van mijn gebit.’

‘Marijke!’ klinkt het. De coach torent onverwacht boven hen allebei uit.

Nikki en Marijke kijken elkaar met grote ogen aan.

‘Waar komt hij nou ineens vandaan?’ fluistert haar vriendin nog snel. ‘Net stond hij nog aan de overkant.’

‘Zou je jouw interessante gesprekken alsjeblieft kunnen bewaren voor na de training?’

Marijke draait haar hoofd een beetje schuin. ‘Doe ik, coach.’ Bij de volgende stretch doet ze extra haar best. Kort grijnst ze naar Nikki.

‘Fijn,’ zegt Leon. ‘We hebben vandaag alle tijd nodig. Het laatste kwartier van de training heb ik namelijk een speciale mededeling.’

‘Waarom doet Leon dat nou weer?’ vraagt Nikki. Samen met Marijke en Lotte loopt ze naar brug.

‘Wat?’ wil Lotte weten.

‘Nou, zeggen dat hij iets gaat vertellen. Iets speciaals. Maar natuurlijk wel pas aan het eind van de training. Dat is over drie uur! Lekker dan. In de tussentijd moeten wij maar raden wat het is.’

‘O, dat,’ zegt Marijke en ze haalt haar schouders op.

‘Ben jij niet benieuwd dan?’ Hoezo is Marijke niet nieuwsgierig? Zij wil altijd alles als eerste weten.

Ze stoppen bij de magnesiumbak. Haar vriendin trekt aan het witte koord van haar parse leertjestas en haalt haar turnleertjes tevoorschijn. ‘Misschien weet ik al het een en ander,’ klinkt het geheimzinnig.

‘Eh? Hoezo?’

‘Hoe dan?’ wil ook Lotte weten.

Marijke schuift haar linkerhand in haar leertje. ‘Nou ...’ Ze pauzeert even om met een kalme beweging het rode klittenband om haar pols vast te maken. Nikki en Lotte volgen elke beweging. ‘Misschien heb ik wel iets van Lucas gehoord.’

Nikki ziet dat Lotte net zo’n verbaasd gezicht trekt als zij.

‘Wat dan?’ dringt Lotte aan. ‘Wat weet jouw vriendje?’

Marijke laat nu haar leertjestas los en buigt zich samenzweerderig naar voren. ‘Volgens Lucas komt er een turnwedstrijd aan. Met gemixte duo’s.’

Nikki fronst haar wenkbrauwen. ‘Wat moet ik me daar nou weer bij voorstellen?’

Lotte knikt. ‘Ja, wat is gemixt? En wanneer dan?’

Marijke pakt haar tasje weer op. Terwijl ze haar andere leertje pakt, zegt ze: ‘Ik weet het ook allemaal niet precies. Maar Lucas hoorde van Lars dat er zowel jongens als meisjes aan meedoen. En dat je alle toestellen moet turnen. Maar hoe het verder zit ... Geen idee.’

Er valt een stilte.

‘Alle toestellen?’ vraagt Nikki aarzelend. Zo stom. De gedachte dat ze binnenkort weer een wedstrijd moet turnen, bezorgt haar de kriebels. ‘Weet je ...’

Maar Lotte praat erdoorheen, zodat Nikki haar zin niet kan afmaken. ‘Mét de jongens? Lijkt me cool!’

‘Mij ook,’ beaamt Marijke. ‘Dat wordt lachû!’

Lotte buigt voorover. ‘Wie is eigenlijk ... eh ... die Lars?’ klinkt het aarzelend. ‘Is hij cute?’

‘Djeezus, Lotte,’ reageert Marijke.

‘Wat?’ Lotte giebelt. ‘Ik bedoel er niks mee. Gewoon een vraagje.’ Ze pakt een pluk van haar rode haarbos en windt die om haar vinger. Er trekt een gloed over haar wangen. Nerveus schuift ze haar bril hoger op haar neus.

‘Nee hoor, ze bedoelt er niks mee.’ Marijke stoot Nikki aan. ‘Moet je dat smoelwerk zien.’ Ze pakt nu ook een haarlok en doet Lotte na. ‘Wie ... eh ... is ... eh ... Lars ... eh ... eigenlijk.’ Ze moet plots luid lachen. En kan dan niet meer stoppen. De tranen springen in haar ogen.

Het werkt zo aanstekelijk dat ook Nikki haar lachen niet meer kan inhouden.

‘Nou, jongens, doe normaal,’ probeert Lotte nog.

Maar binnen de kortste keren hebben ze alle drie de slappe lach.

‘Ik heb hem nog niet ontmoet,’ vertelt Marijke zodra ze allemaal weer normaal kunnen ademen. Ze pakt wat magnesium en wrijft haar leertjes in. Stof stuift omhoog.

Nikki wappert de wolk weg met haar handen. Ook zij doet haar leertje om. ‘Is Lars die nieuwe?’ Deze week heeft ze Gwen gesproken, haar oude turnmaatje en de zus van Lucas. Zij wist te vertellen dat haar broer helemaal vol was van een nieuwe turnjongen. ‘Volgens Gwen komt hij van Gym Star.’

‘Lars turnt dus bij onze club,’ zegt Lotte zachtjes. ‘Hoe leuk.’

Terwijl ze alle drie naar brug lopen, praat Marijke verder. ‘Dus met Gwen heeft Lucas het ook al over Lars gehad?’ Bij de lage legger blijft ze staan. ‘Echt hoor. Ik heb die jongen nog niet eens gezien, en ik word nu al knettergek van hem. Bij Lucas is het de hele tijd van Lars hier en Lars daar.’ Ze zucht diep en staart stuurs voor

zich uit. 'Misschien is het wel een ongelooflijke eikel.'

'Ach, zijn niet alle jongens sukkel?' merkt Lotte op.

Marijke pakt met beide handen de lage legger vast. 'Tets heel anders ...' Plots grijnst ze weer voluit. 'Ik krijg een beugel.'

'Echt?' vraagt Lotte.

Nikki wist dit al.

Marijke knikt enthousiast. 'Volgende week.'

'Volgens mijn tandarts moet ik er ook een. Maar nu nog niet.' Lotte fronst alsof ze diep nadenkt. 'Pas over een jaar of twee, geloof ik. Trouwens, ik begin op rek. Ik wil in de bandjes. Als jullie dat ook goedvinden.'

Nikki en Marijke knikken.

'En jij, Nik?' vraagt Marijke terwijl ze zich optrekt aan de legger. 'Moet jij geen beugel?'

Nikki heeft haar tandarts er nog nooit over gehoord. 'Niet dat ik weet.'

'Lach eens.'

Nikki tovert een lach tevoorschijn.

'Neuj, jouw tanden staan al mooi recht.' Marijke zwaait naar achteren en doet een kip.

Nikki voelt met haar tong langs haar boventanden. Het rijtje voelt inderdaad recht en glad. Gelukkig maar. Zo'n beugel lijkt haar helemaal niks. Ze heeft gehoord dat het hartstikke pijn doet.

In haar ooghoeken ziet ze de coach haar kant op komen. Ze kan maar beter ook snel beginnen. Zodra Marijke klaar is met haar reeks, legt Nikki beide handen op de houten legger en trekt zich op. Ze wil vandaag haar losom-handstand verder verbeteren. En straks ook nog werken aan haar afsprong.

Brug is tenminste iets wat ze niet eng vindt. Nog niet.

